

Ai bācīa išbando žmogaus dvasine
stiprybę?

„Niekada nesu sutibes stiprius asmenybių su lengva praeitimi“, - kątą savo kalboje minėjo Pocotojas už taikę p. Huelijo (coelho). Viešvienas sunkus išgyvenimas prisiadeka prie mūsy asmenybių formavimo, ečia požiūį į pasaulį. Pavyzdžiu, neretai mūsy nevertinti dalykai įgauja prasmę tik tuomet, kai jų netenkame. Todėl bācīa ypatinga tuo, kad dėl jos pradedame matyti tibrasias savo vertybės, bei atsidūrus ekstremaliose situacijose prarandame materialumo jausmą.

Zmogus, augdamas bācīoje, pradedą britiškiam žūzeti į aplinką, daugiau deimesio skiria savęs pažinimui. Būdami laimingi dažniausiai nepastebime pasaulio problemų, nieskome didesnės prasmės. Tačiau vos tik susidūrus su sunkumais, mes tarsi įgyjame visai kitokią asmenybę. XX-ojo amžiaus pradžios ir vidurio vokiečių rašytojas E. M. Remarbas išgyveno du pasaulinius karus. Būdamas dar visiškai jaunas, dėl vyrinėjimybes godumo buvo išsiystas į kątą. Kaip jis pats teigia, ūči karta buvo pasmerktoti, būrą karas tiesiog „nušlavę“. Po danguolio sunkių išgyvenimų buvo neįmanoma grizti į būvusią rutinę. Ją ižvelgti galima jo kūrynyje „Vakaruų fronte“ neteko naujo. Ūči knyga, autoreius nuo pat pirmų žodžių pradedą tarsi pasiteisinimu, jog tau nera joks kaltinimas. Ji tik balba apie kątą, kurį praziudi karas, net jeigu kai kurie iš išvenge jiems skirtų granatų. Šiai žodžiai autoreius atsbleidžia, kad po karo žmogus negali grizti į savo būvusį gyvenimą. Žiawumas, neapykanta ir juo labiau kovos beprasmekė statina pagrindinių veikėjų Paulių Boimų išskoti

visos šios situacijos praežascių. Anot pasabotojo, jauni vyrai aukoja savo gyvenimą vien dėl to, kad "galvos iš anksciai" nesugeba tarpusavyje susiturti. Tačiau mūsio lauke, Boimeris, pamatė negalintę pajudeti prancūzų, jam nebūba padėti. Pasiskėps nuo bulky, jis bando padėti žmogui, kuris pagal tautybę laikomas jo priėšu. Nepaisant didelius Boimerio pastangų, prancūzas mirsta ir tai pažadėti patį vobietį iš vidaus. Mirus siam žmogui, dingo dailelė tarsi pacio manės, teigia pasabotojas. Todėl galima daryti išvadą, kad žmogus, kuriam teko patirti sunkius išgyvenimą lengviau gali pajusti suvilių skausmą bei jam pradedama nerūpti materialusis pasaulis.

Eks tremalios situacijos yra viena iš salygybų, kurios paražinėja žmogaus dvasingą stiprybę. Atsidūres ties pražūties riba, jis negalvoja, tiek pinigų liko jo sąskaitoje ar bitais bepras miui dalybais. Tokiomis sąlygomis žmogus dažniausiai gaus būtiniausią dalyką išgyvenimui, tokį kaip vanduo ir duona. Apie tobius išbandymus rašė lietuvių autorius Balys Šruoga.

Ši asmenybė XX-ojo amžiaus pradžioje labiau domėjosi poezija bei destė dr. Pauno bei Vilniaus universitetuose. Prasidėjus Antrojam pasauliniui karui, Šruoga iš V. Prebels-Mickevičiaus gavo pasūlymą begti iš dietuos. Šis pasūlymo Balys atsakė ir jau buvo dieną buvo suimtas vobietių kareiviu. Ačiū nacistinių Vobietijos, jis patele grėsmę „žalies sanguini“ ir buvo ištremtas į stutthofo koncentracijos stovyklą. Šis juvėlis pasibatino parasyti memuarinį romanzą „Dienų mūs“ Kūrinys pasakoja apie tai, koks išbandymus čia teko išgyoti. Lageruje negaliojo jebios taisyklės, žmogus neturėjo su žmonėmis elgesi kaip su gyvuliais. Vienas iš stovyklos vadų Majoris, ypatingai buvo „dosnus“, kai teigia pasabotojas. Jis gi tos mečdavo visiems per rugaras su lažda padaužyti. Todėl kūrinje šie juvėliai vaizduojami ironiškai, nes sveiku

protu jis suvalti neįmanoma. Nors iš teles patirti nežmoniškų
pažeminimų, tačiau autorius apie ~~tais~~ šias bėnčias nesiskundžia.
Šiuo atveju patirti sunkumai stiprina asmenybę iš vidaus,
individus tampa atsparesnis išoriniam pasauliui. Dėl to šios
problemos svarbios ir šiomis dienomis. Dvasininkai, kurie ~~a~~ pasi-
rinko vienią gyvenimą, privalo atsis perti pagundoms. Yil yra
daug ~~žmonių~~ priesaikų prius Dievą ir laikytis jo įstatymų.
Celibatas būningams diraudžia kurti šeimas, bet tokiu būdu
jie tampa stipresni būp asmenybių. Jie tuisi žmonei galė-
re pasiduoti pagundoms ir galima teigti, jog bėnčia ~~gali~~
padeda mums toliaus tapti.

Taigi, apibendrinindamas norėčių pasabysti, kad darydami tai,
kas mums būtai būna nenašonė, ugdomė savo valei.
Dėl to mes tampaame stipresnius iš vidaus, ne tai p
lenčiai pasiduodame savo troškimams. Sunkus išgyvenimai verčia
nas keisti poziciją i materialyjį pasaulį, pastarasis tampa
berėkšmis. Anot Dalai Lama, dėl bėnčios tie suprantame
neapybantos beprasnybę.